Het kinesitherapeutisch voorschrift: verbetering van de communicatie tussen huisarts en kinesitherapeut

Haio: LEVRAU Lucas , U.G.
Promotor: AVONTS Dirk
Praktijkopleider: SOETAERT Dirk

Context: Het kinesitherapeutisch voorschrift is in België tot op heden een wettelijke vereiste om als patiënt toegang te krijgen tot de kinesitherapie. Doorgaans blijkt dit echter tevens de enige vorm van communicatie te zijn tussen huisarts en kinesitherapeut, waardoor beide zorgverleners met wederzijdse informatiebehoeften blijven zitten. Zo is voor de huisarts de uitvoerder van de therapie vaak anoniem, en de toegepaste therapie onbekend.

Onderzoeksvraag: Welke problemen kent de huidige verwijzing van huisarts naar kinesitherapeut? Welke van deze problemen zijn te wijten aan het kinesitherapeutisch voorschrift? Welke rol speelt de kennis van het kinesitherapeutisch beroep bij huisartsen hierin? Welke rol speelt de sociale kaart van de huisartsenpraktijk hierin?

Methode: 1. Een verkennende literatuurstudie werd uitgevoerd. 2. Online vragenlijsten werden verstuurd naar huisartsen en kinesitherapeuten uit de regio. De gegevens werden verwerkt met behulp van Excel. 3. Afzonderlijke groepsdiscussies met huisartsen en kinesitherapeuten. 4. Telefonische rondvraag bij kinesitherapeuten uit de regio om de sociale kaart van de huisartsenpraktijk te updaten.

Resultaten: 1. Dertien publicaties werden geïncludeerd. Algemene conclusie is dat er te weinig communicatie is tussen huisarts en kinesitherapeut, dat het huidige voorschrift tekortkomingen kent, en dat ervaring en kennis een belangrijke rol spelen in de samenwerking tussen beiden. 2. De vragenlijst werd ingevuld door 42 huisartsen en 35 kinesitherapeuten. 56% van de huisartsen is overtuigd van zijn of haar klinische diagnose, hoewel 89% van de kinesitherapeuten hier soms bedenkingen bij heeft. 39% van de huisartsen weet niet welke kinesitherapeutische behandeling aangewezen is voor de vastgestelde musculoskeletale aandoening, en 62% van de kinesitherapeuten heeft dan ook bedenkingen bij de therapievoorstellen die zij maken. Respectievelijk wensen 83%, 83%, en 59% van de kinesitherapeuten inzage in medische beeldvorming, medische voorgeschiedenis en medicatielijst. Het nut van deze bijlagen wordt door respectievelijk 77%, 69% en 62% van de huisartsen als positief gewaardeerd. Bij huisartsen is er een grotere wens naar eindverslagen. 49% van de huisartsen is voldoende op de hoogte van welke kinesitherapeuten in zijn of haar regio werkzaam zijn, slechts 10% acht zichzelf op de hoogte te zijn van de aanwezige behandelingsmodaliteiten, en 15% zegt op de hoogte te zijn van eventuele subspecialismen van de regionale kinesitherapeuten. Deze kennis bij huisartsen wordt door respectievelijk 59%, 28%, en 41% van de kinesitherapeuten als adequaat ingeschat. 3. De discussies werden bijgewoond door 15 huisartsen en 30 kinesitherapeuten. Rode draad doorheen deze discussies is de nood aan meer communicatie, een wederzijds vertrouwen en een pleidooi voor meer therapeutische vrijheid voor kinesitherapeuten. 4. 12 lokale kinesitherapeuten werden telefonisch gecontacteerd en de sociale kaart van de praktijk werd aangevuld met de door hen aangereikte gegevens.

Conclusie: De samenwerking tussen huisarts en kinesitherapeut wordt bemoeilijkt door de gebrekkige communicatie en onvoldoende kennis bij huisartsen rond kinesitherapie. Meer contactmomenten tussen beide zorgverleners zijn noodzakelijk, ondermeer door kennismakingen

georganiseerd door de lokale kringen. Er wordt enig effect verwacht van een update van de sociale kaart op de samenwerking tussen huisarts en kinesitherapeut, maar slechts gering effect op het verwijsgedrag van de huisarts.